

BMW Клуб България

www.BMWPower-BG.net

Дата: 15.07.2004

Час: 1:46 сутринта

Всичко може, ПАУАР ДА ИМА! 😊
(народна мъдрост)

Това story от доста време исках да го напиша, но имах важен изпит и трябваше доста да уча, а не съм от най-ученолюбивите. Вчера изпитът мина, не знам колко голям провал е, ще се разбере след някъде седмица и повина. Сега това **НЯМА ЗНАЧЕНИЕ**, уж! 😊

Сигурно сте усетили как точно, когато трябва да се занимавате сериозно с някаква работа (да се учи примерно) провидението започва да си прави разни експерименти и тестове с вас. В периода, когато учих всеки ден ми се отваряха по 5-6 мнооооого здрави възможности за невероятно прекарване на току-що започналото лято, а се е случвало със седмици да е пълна скукааа. Тука накратко ще разкажа за един петък от преди 20тина дни.

Първо трябва да си призная, че на изкушения не мога да издържам, хич... (особено едрогърди... шегувам се де - хехе)

Ранния следобед, под масата пълзят две-три мухи...

Звъни се на звънеца... Излизам и целият ми клас е дошъл с няколко коли (някой от, които с "GT" значки... искат да сме излизали някъде.

- Ивчо, арееееее да те водим с нас, ИДВАЙ!

(тъкмо бях решил да направя 4-5 часа здраво учене и първото изпитание....оооооооо не! Поне трябва да разберат къде ще ходят тези хайвани... за да ме е яд повече, докато уча)

- Негри, къде ще ходим, бе?

- Програмата е следната: 1-во ще отидем на басейн ("Брао бе, точно днес ли - целия месец Февруари какво правихте?!" - помислих си) някъде... после на лятно кино, да гледаме "СЪСЕДКА ЗА СЕКС" (само заглавието на този филм и компанията на орбифоните от класа е коктейл, който не трябва да се изпуска) иии накрай ще завършим в някой бар...

- (еее, сериозно ли трябва да им отказвам, но си припомних поговорката "Който учи, кат на Ранди БМВ-то ще получи и т'ва беше достатъчно, шегувам се 😊)

Младежи и девойки, блажени сте вие, а аз нямаа да моа да дойда - накрая тука сложих една много тънка и деликатна, срамежлива усмивчица, за да ги омилостивя...

- КВОООООООО? АРЕ СЛИЗАЙ ВЕДНАГА! УТРЕ ША УЧИШ - те винаги ми казваха така - "Утре ще учиш" (прецаках работа, тряхаше да съм груб, за да ги откажа)

- НЕ, ША УЧА! Не мога ся такива неща да правя. Писна ми от вас, вие сте ЛЕН-

ТЯИ!

Тръгнаха си и дори не ме погледнаха. Като си представих колко шоу изпуснах....
AAA! Прибирам се, направих 20-тина набирания, пуснах си 1-2 филмчета от ДТМ
ПАУАР, за да ми мине яда и тъъкмо отварям дебелите книги... "ДЗВЪН!ДЗВЪН!"

- Компанията от квартала е долу. Излизам на тераса и:

- Къде си бе, ЧИКИТА? Тези дни никакъв те няма. - (Усетих, че пак ще има
инфекция).

- Ами, аз такову... уча малко.- казах, а те се направиха, че не са го чули.

- Хубаво, аре оправяй се по-бързо и да пиееееееем бира в КЕНДАТА!

("КЕНДАТА" е сууууер модно заведение, от най-модните - "Може ли да ми я
изпържите тази скалария от аквариума, а?"... хаха)

- Идва ми се много (щото с тях като изляза и има много простотии), ама трябва да
уча по литература. - казах по най-деликатния начин и примижих с очите, щото
щяха да ме псуват. Приятелите ме погледнаха погнусено, сякаш съм им казал, не
ще уча, ами ще изледвам кравешки говна и в хор, сякаш са го оттренирали към 416
пъти, ми казаха:

- ПИ-ДАЛ!

Разбрах, че опитът ми да съм деликатен е приет като признак на слабост. Така
лииииииии?!?

- АРЕ Е ЛАЙНАРИ, няма да излизам с вас, ЩОТ СТЕ ЛОМ! (това даде ефект)

Наум си казах - "Как може да искаш да учиш беее, смотан - лято е, готино е, ала-
бала, всичко е екстра. Прави са хората да те наричат "Пи-Дал". И си тръгнаха, ми
то си е нормално... прави са момчетата (училища кат палати им купили, те дай да
ги разбиваме - Тъпанчеви рулз). Аз тотално изплясках. Никакви набирания и БМВ-
та не можеха вече да ми стабилизират положението. Пуснах музиката на маХ.
Издивяхах и си пееех "it's one for the money, two for the show... step ot my blue suede
shoes" и "you run your mouth and I run my buisness, brother". Намерих в
хладилникааааа джин и тоник, резнах си лимон - трябваше да се поуспокоя. Едно и
второ свършиха работа... беше към 9 вечерта. Слязох в апартамента на долния
етаж, където щях да уча на спокойствие. Захванах се с Димчо Дебелянов. (В
книгата си "Не мога без ВАЗ"(тоа авторът е бил фен на Лада 😊) Веселин Андреев
(литературен критик) завършва есето си за Димчо Дебелянов така "аз съм
спокоен... времето чете Димчо). Ха-хаха и аз съм спокоен - живота минава покрай
мен, а аз, както по-късно разбрах, съм се прецакал на изпита по литаратура. Иначе
мога сега набързо да ви развия едно литературноинтерпретативно съчинение
(омогах си 6 пъти пръстите, докато го напиша тва) към 50 кб, ама изпитът мина
вече. Тъкмо прочетох 3 странички и GSM-ката започна да звъни. На дисплейчето
му пишеше името на засукана госпожица (една такава муфта мадама, иска да бъде
щедър...), която ми се беше направила на интересна преди 3-4 дни. ЕЕЕ, и тая ли
ще ме разсейва сега. ФААААК. Тъй като аз имам сериозно разузнаване, бях
получил оперативни данни (Държавна Сигурност са аматьори, Мосад, КГБ, ЦРУ
също), че тази така ше ме иска да излизаме. НО АЗ ВЕЧЕ БЯХ ИЗКЛЮЧИЛ DSC-
то (демек бях нестабилен)! Ще уча!" - казах си поетически и ми дойде малко
кураж-пауар, защото е трудно да се измъкнеш от влиянието на солидните
деколтета, които изникваха в съзнанието ми при спомена за каката. Ето как протече
разговора: (да видим колко сте запознати с творчеството на БГ чалга

изпълнителите, щот аз хич не съм запознат)

АЗ:Ммммм да!

ТЯ:Какво стана, ти вече не си същия.

АЗ:Много неща се промениха, няма да ме разбереш, каквото и да ти кажа...

ТЯ:СПРИ! СТИГА! Всичко ми е ясно... купил си БМВ.

"Щраааак!" и затвори. Е добре де, излъгах, ама щеше да е хубаво да беше така. Ха-ха. В интерес на истината като вдигнах телефона и и казах с напевен глас:

- За менееее просто забрави, щом караш със предно коли, ти със шпер се завърти - тогава чак върни сеееее. Хах 😊. Момичето няма дори книжка следователно не кара фронт уийл драйв машини, следователно аз ПАК излъгах. В крайна сметка ... Тя наистина искаше да излизаме (сериозно ли ве... и ти и оказа - ай, сиктир ве, пи-дал?!?):

ТЯ: Иво, хайде да ме изведеш на кафене, не за друго - да не излизам самичка. (разбрах я - демек ще излезе и с мен, и без мен, а ако не е с мен ще е с друг- имам добре развито дедуктивно мислене, трях да напиша някоя кримка)

АЗ: Сакън, недей самичка излизай, ща открадне някой!

ТЯ: Хайде, кога ще идваш?

АЗ: нЯма да идвам, ще уча. (натъртих на "я"-то)

ТЯ: КОЕ? - момичето не ме чу или разбра.

АЗ: Ша уча, сори, лека.

Има една приказка: "Кажат ли ти веднъж, че си магаре, не им обръщай внимание, кажат ли ти два пъти, че си магаре, пак не им обръщай внимание, но на третия път се замисли". Е, не го каза (че съм "Пи-Дал") , но съм сигурен, че си го е помислила. На нея едва ли й отказват често... и то с такива извинения като "ша уча". 😊 we use to party.. 😊Така приключи този Петък, учих 15 мин и... много ми беше готино (тоника-тоника!). Цялата работа е, почнало ли е да се прецакваш, ша са прецакаш- нито учих, ни излязох - бом-бок! В следващите дни учих средно по 5-6 часа дневно (засично с хорометъра на Нокиата ми, верен е - дава 12 сек до 100 за мощната ФОРДЕЛА), тоест за месец ми се събра доста - учих 3 пъти повече, отколкото през всичките години в гимназия, но на изпита не се знае какво е станало (вече се знае). Това дано го прочете някой проверяващ темите по литература от СУ. Умопомрачил съм се, т'ва е факт.

Хахаха, ама аз май друго щях да пиша... къде се отплеснах? 😊

Пейо Яворов, гениалният български поет, е имал разбирането, че "силният като вино живот сам ражда опиваща като вино поезия"

От друга страна пък Ърнес Хемингуей (завиждам му за живота, който е имал, въпреки че е приключил със самоубийство) в автобиографичния си разказ (мисля, че се казваше "Безкраен празник") описва живота си, когато е бил млад и е живял в Париж. Той посочва една случка, която аз ще си позволя да разкажа... Онези години Хемингуей е посещавал едно кафене, то е било доста известно и модно. Писателят се е сприятелил с бармана и често авторът на "Старецът и морето" си е

цъкал питието там. Тогава Хемингуей е бил в застой, не е можел да напише нищо (творческа криза дето се вика), това е важно да се спомене. Случило се така, че един бивш боксьор започнал да посещава модното заведение. Бих могъл да го оприлича този индивид на "Т-У-Р-Б-О ТУЗАР" (turbo-то му е било поне на 3 бара), защото той е водел на каишка (като куче) със себе си истински жив лъв. Този лъв, със самото си присъствие, почнал да плаши хората, посещаващи кафенето и бизнесът на бармана (който вероятно бил и собственик - не се споменава) започнал да запада. Дори лъвът, тъй като си е животинка и си има нормални физиологични нужди, няколко пъти се изходил на средата на заведението и това прогонило дори най-верните клиенти. Барманът направил няколко забележки на бившия боксьор, но онзи не му обърнал внимание. Домиляло на Хемингуей за приятеля му и се сбил с боксьора. Нашият човек бил бая патрика (огромен), та натупал здравата бившия спортист (за когото в края на разказа се споменава, че бил от най-лека категория - "Ех, хитрец си тиини, Хемингуей!") и го изхвърлил от бара. Ърнест се оправил с човека, но какво ще прави с лъва ? Тогава Хемингуей беше написал нещо от рода на "кротък лъв беше този, като видя, че изхвърлих господаря му, стана и си излезе, само на вратата се обърна към мен, погледна със страх и възхищение и си продължи". Явно случката повлияла силно на автора, та той възкликнал сам на себе си: "Щом взех да се бия с боксьори и да гоня лъвове (много пауар е имал) е време да седна и да напиша нещо!"

Бабунът възкликнал: "Щом сътворих 10 и кусур страници (пиянски) брътвежи на (тва за кой път го казвам) изпита по литература по темата "Страдание и спасение в поезията на Христо Смирненски" и претърпял провал, време е да седна и да напиша нещо за удоволствие... въпреки че нямам особено вдъхновение, пък умения - грам!

Лудостта безспорно е болестно състояние. "Лудост" е тривиално събирателно наименование на доста психични болести - да не конкретизирам, не съм запознат. Вероятно скоро СЗО (Световната здравна организация) ще съобщят, че се е създала нова разновидност на лудостта, а именно "синьо-бяла" лудост. Доста от Вас вече са откровено болни от нея, а за другите е добре да потърсят симптомите при себе си.

Ся... преди да си кажете "Аве, Бабун, кви синьо-бели лудости... кви здравни организации... я си форматирай акъла с малко алкохол, щото от толкоз учене май ти е брактисал (нещо като вмирисал се... ферментирал" (Красъооо 😊)... та преди да си го кажете това, можете да довършите story-to. **ФАКСЪТ ОТ ГЕРМАНИЯ ПРИСТИГНА! А ВОДОЛАЗИТЕ ПРИВОДНИХА ЛИ СЕ, АА ? 😊**

Като всяка болест и тази си има симптоми и първите са почти безобидни. При мен те се изразяваха в афинитет към разни числа и точно определени отрязъци от време през деня. Например неznam защо 3,5,6 (особено 6), 7,8 ми станаха любими числа (защо ли наистина?). Нищо особено, нали? Странно е това, че когато трябва да ставам рано, примерно към 6:20 винаги си давам 15-тина минути отгоре, за да поспя повечко, тоест много ми беше гот да се събуждам точно в 6:35. Не се смей, съвсем сериозно говоря. Така и следобедните часове като 3:25, 5:28 и 7:35 много ми правеха кеф. Освен това взех да се радвам много на буквата "М", а пък, ако е изписана с "///" отпред просто...

В началото не обръщах внимание на тези работи - виках си "Голяяяма работа, като обичаш да се събуждаш в 6:35 - читав си Иво, нищо ти няма!". Да, ама не! След един момент почва доста да се влошава заболяването. И този момент е, когато човек започне да имитира неодушевени предмети. Тези неодушевени предмети са познати на човечеството с много имена, наричат ги "Бимъри", "BMW", "Баварци/Баварки/Баварии", а най-болните ги наричат и "Вълци". В какво се състои "имитирането" ли? Ами първо се започва с имитирането на звука (щото е най-лесно и праи кеф хаха), който издават бимърите. Лошото е обаче, че човек започва да харесва пространства с добра акустика... та като си ръмжи като б-так да се чува по-добре, все едно е със... спортен ауспух (не си правете асоциации с други работи). Така Бабунът като си ходеше из коридорите и ръмжеше "ЧИКИ-УУУУУОООООООООООООП-УУУОООООООООООООООП" кънтеше цялото училище. После съучениците му го гледаха като натровени (тук е добре да се запитате как аджеба гледат натровените хора) и го питаха "Иво, какво ти е?", а той замазваше положението и вместо да им каже "Гот ли ви стана, когато ръгнах (Спарко 🤪, кажи им как от малък вкарвам скоростите) от 3-та 2-ра, аааа 🤪?" им вика "Абе, нещо гърлото тука ме боли и затва така ръмжа, барем ми мине". Веднъж се случи така, неznam по какъв повод, че обяснявах на майка ми разликата между звука, издаван от б-так мотор и 8-мак. Викам й: "Мамо, шестакут работи така "Чики-уооооооооп-ууууууоооооп", а осмакут "Врууут-вруут-врууууууоооот" и не знам защо, вероятно, щото е възможно малко да се съм се вживял, тя ми каза супер убедено: "Ти си луд!". Разбрах, че положението е висящо, тоест работата е бузук и съм наистина не съм добре. Но, за да бѳда освидетелстван луд трябва да ме види 🤪 специалист, а такъв в класа няма. В семейството също. Обаче по улиците бих могъл да се засеча с някой...

За да се постигне постигне пълна идентичност с оригинала (БМВ) не е достатъчно да има само звуковата прилика. Трябва да има и в движението подобие. С течение на времето АЗ спрях да ходя като се движа (Е, как така бе? Летял ли си?(МОМЧЕ, спри да си въобразяваш, че си левитиращ монах!)) Не, не съм летя! Почнах да се дрифтвам, ходейки. 😊Съвсем сериозно. Като си ходя и почвам да си изреждам скоростите с дясната ръка - 1-ва, 2-ра и така, а с лявата ръка сътворявам едни странни за околните хора полукръгове. Сигурно се сещате за какви полукръгове става въпрос. Най-съществената част от промяната в ходенето ми беше това, че изведнъж взех да набивам земята с левия крак, махам назад с дясната ръка, вдигам си левия и рязко набивам с десния - хахаха - демек правя си стартове. Готино е, когато приближа някаква пресечка и трябва да завия или когато съм си вкъщи и от свивам по коридора, за да вляза в някоя друга стая... Та взех в тези въображаеми "завои" да влизам по един специфичен начин със страничната част на тялото ми. Абе, к'во го увърнам - взимах си завоите с "вратите напред", а конкретно в моя случай с "рамената напред". Чат-пат и ръчна опѳвам и няколко пъти съм губил контрол. 🤪

Като отидем на диско аз и моите приятели... абе, всички сме много добри танцьори, без майтап 😊Ся аз освен, че владее до съвършенство танца на "Срамежливия свалч" 🤪("УРА!" за всички мои почитатели - Ванката, Атила и Гьорето) знам и един друг. Та като отидем със Зѳбито и останалите на ретро в някакво диско и показваме на публиката един танц (вие сигурно не го помните, беше много

известен преди ерата на "МАКАКАРЕНА"). Той се казва "Танцът на ШПЕРОВЕТЕ!" И по дансинга като почнат едни пергели, едни работи (изкарваме си теловете на подметките)... Запрянчо най-добре го владее, признавам. Просто, ако не сте го видели как се върти тва момче и не сте опитали шкембе-чорба в Цариград (Истамбул май се казва сега), сте живели напразно!

Друг интересен момент е, че като си болен от "синьо-бялата" лудост започваш да оприличаваш дамите на... Стоим си с Васко Спаркото (най-великият фараон 🤖) в Авенюто (ПДД) и си цъкаме някакви коктейли като едновременно с това наблюдаваме доколко лятното слънце (да пием за него) е разсъблякло девойките. Гледаме (нормално е за тази възраст), гледаме и ги сравняваме.

Аз: Спарко, тази е Голф 3-ка, ГТи-то със 115 коня, ама е на газ.

Спарко: Да, ама има и раздувки (разбирайте пищно е било момичето) и има затъмнение стъкла (някакви модни цайси).

Аз: ОК! 🤖

Със Спарко винаги постигаме еднородушие по тези въпроси, изобщо много ни съвпадат възгледите за "По света и у нас". Това е, щото и двамата сме болни. Но минава друго момиче и...

Спарко: Е-хе-хе, глей глей - Уно турбо, малко е блъснато отзад... и отпред (вече няма да ви превеждам, сами се сещайте). 🤖

Аз: На тази възраст всичко е изгубено!

Аз: Ейц, Спарко, виж еЗбца двойка със седемнайски. До земята е смъкната.

Луууудница е.

Спарко: Влюбен съм!

Аз: Ама тя не е! Или поне не в теб, сори броу... Тази градско ще ти гори 13-14 без да я стъпваш, имаш ли възможност да и сипваш? Не е за теб тя. Едно здраво Е21 ще те оправи! Гарантирам. Зарежи ги тези вървежни ЕЗбци.

Отминава момичето и ние тъжни продължаваме да смучем лед с лимон и тоник или там някакви горчиви целувки за лека ноц. И Спарко изведнъж възкликва:

- Ха-ха-ха, виж я тая Вектра с ква крива геометрия е, бая е изметната, горката.

(ставаше въпрос за едни 18 🤖сантиметрови токчета, които доста променяха походката на носещата ги).

Аз: Абе, дали, ако я разпънат на стенд ша са опраи?

Спарко: Ми сигурно!

Ние с моя приятел Васко сме доста пестеливи в суперлативите си и досега не сме видяли М3-ки и М5-ци... е имало е 1-2-3 порша, ама за основен ремонт. Дано няма сърдити дами от форума. Моля, простете откровението! 🤖

Най-гадното на болестта е, че от време на време има отвратителни пристъпи, които не могат да бъдат подтиснати от никакви успокоителни. Като започне пристъпа обръщаш очите и дано не ти попадне някое четирикостно пред очите, че ша има "I got a need for speed!". Веднъж си цъкам ъндърграунда у нас и ... пристъп - замъгли ми се погледа, пулсът ми стигна 3533 удара в минута и треперейки си

въпрос за едно синичко E21. В интерес на истината един близък приятел (на когото сега аз съм понабрал, ама това няма значение) си го заплю и ще ви опиша неговите (и моите) неверояни преживявания, докато събирахме пари за закупуването на 23 годишния изруууд (знам, че се пише с "о"). Един ден този мой човек (няма да му споменавам името, защото има реална опасност приятелката му да прочете какви сме ги вършили и едва ли ще и се хареса) ми звъни по ГСМ-ката, вдигам:

АЗ: ПРОНТО, КОЕ Е БЕ?

ТОЙ: А, БРЕ, БРАТО, СТИГА С ТИЯ ПИРАМИДИ, ФАРАОНИ! Дай да праим пачка!

АЗ: Я па тоя! За к'во ти са пари? Важен е вътрешният пар екселъонс!

Ама се навих, де. Цената на акулката беше малко под хилядарка. Той имаше малко събрани кинти и аз имах кеш. И предложих да му дам моите, но решихме не да му давам готови пари, а да се хванем да изработим недостигащата му сума. Е, к'во ни има - млади сме, здрави сме! Речено-сторено! Започнахме да мислим бизнес план! Както малко по-късно ще разберете и двамата сме големи мислители, от най-големите. Особено аз.

Първата идея беше сътворена от гениалният ум на онзи, чието име няма да споменавам. Той беше получил чисто нов компютър за подарък от баща му. Решихме да изкормим кутията на ПС-то, да продадем скъпото дъно, процесор, видео, хард и рам и да купим по-евтини компоненти. Врътката в цялата работа беше, че компютърът отвън ще си изглежда същия. Горкият му татко нищо нямаше да разбере. Намерихме пазар, сделката вървеше към финализиране, но парите пак не достигаха. Време беше АЗ, мастърмайндът да се намесе и да реша финансовите проблеми. Какво роди прогнилият ми акъл ли?

Бях подразбрал отнякъде, че дават кинти, ако отидеш да дариш кръв. Незнаех къде трябва да се отиде, нито колко плащатаха. Обаче се говорих с баща ми, той може би знаеше нещо. Попитах го уж между другото:

-Тате, случайно да знаеш колко пари дават за една банка кръв и колко мл е тя?

- Ами, май дават 100 лева за една банка от 350 милилитра, а може да дадеш 2 банки наведнъж.

Малеййй! "Алумин, брат ми, богати сме!" - помислих си.

- А, знаеш ли къде трябва да отиде човек, ако иска да дари кръв?

- В кръвопреливния център.

Вече имах пълна информация. "Олей, ся ша накарам цялата компания да отидем и да си пуснем по 2-3 литра кръв и ша забогатеем" - така си казах. Споделих инфото с тях (не с всички) и подкарахме мощния двувалов седан към "Кръвопреливен център" град Пловдив. По пътя си мислех, че не е много морално да се продава кръв, трябва да се дарява на нуждаещите се. Веднага ми мина една една контра мисъл през съзнанието, а именно, че и БМВ-тата не трябва да се продават, а да се подаряват на нуждаещите се. Гномите от Мюнхен, обаче не са се замислили по този въпрос. Зарекох се, че ще отида безвъзмезно да даря кръв скоро. Ще го направя наистина! Та като наближихме кръвопреливния център настроението ни се вдигна... подушихме паричките, с които ще купим бимъра. Аз, както можете да се досетите, направих наглас една ориентировъчна сметка - много ме бива в аритметиката. Значи ние бяхме 3ма, всеки като напълни по две банки кръв при цена на една 100 кинта ставаше точно (3x2x100)... щяхме със шест стотака да си

тръгнем, което стига за закупуването на изрода, стягането му и един круиз до морето. Представете си как гасим гангстерската музика, слизаме от резачката, произведена през 95-та, и с походка на бъдещи милиардери, 3-мата глупаци се запътваме към фойето на сградата. На входа поглеждаме охраната с пренебрежение (ДЯДКА, ко гледаш?!? Ай ем дъ бос, ху ар ю?) и влизаме във фойето, а там - УЖАААААС! Айййй, няколко младежи полуприпаднали лежат, пъшкат и чат-пат вият като ранени вълци върху 5-6 кошетки (сигурно и те за баварци са събирали), а сестрите им казват: "Пийни ,моето момче, пийни си сокче" и им бутат разни сламки в устите. Гледката точно наподобяваше полева болница след много кърваво сражение. Някой от нас зададе риторичния въпрос : " Аааа такава... тези кръв ли са давали?!?". "Не, просто имат здрава диария". Ентусиазмът ни се изпари за стотни. Аз попитах: "Е младежи, ша има ли, няма ли да има?" Струваше ли си да загубим "малко" съзнание, за да си вземем Е21-то? Много ясно, важното е парите да се въртят и екшън да има! Отидох до една мед сестра, която беше около 56-58 годишна, и й казах:

АЗ: Извинете, тук сме, за да дарим кръв, възможно ли е да ни дадете малко информация?

ТЯ: Синко, какво по-точно те интересува? (май не сме първите)

АЗ: Ами колко пари се заплаща една банка кръв, колко мл е, и колко често можем да даваме кръв?

ТЯ: Една банка кръв е 450 мл, можете да давате веднъж на 6 месеца. Цената за една банка е 27 лева. Първия път се дарява безвъзмездно, след 6 месеца ние ще ви потърсим, ако имаме нужда от вас - Тези данни ДООООСТА се различаваха от предишните. Моите хора, които слушаха, извикаха в хор: "Айййй, сиктир ве, тука ша на източват все едно сме петролни кладенци и чаааааак след 6 месеца като ни източите още по веднъж ще ни дадете по 27 лева. АКЪЛ ИМАТЕ ЛИ?". По-правилно беше да се запитаме дали ние имаме акъл - тапаците ще събират пари за БМВ като дават кръв. Страшно умно! Л-О-М! Ха-ха!

Претърпяхме пълен крах с даряването на кръв. Все още не достигаха пари. НО! Аз някой път се чудя как може да съм "толкова гениален". Сега ще ви разкажа за какво става въпрос... Обикновено, за да съм наясно със ставашото в страната, преглеждам пресата. Доста обстойно изчитам обявите за продажби на автомобили (БМВ-та). Изчитам ги много внимателно, защото се надявам, че щастието ще ми се усмихне и ще открия 4 цилиндрова 323ка (Един 😊), която се продава за 1500 лева. Е, нямах такъв късмет. Четейки обявите за коли, аз по инерция преглеждах и тези за недвижимо имущество, след тях следваха една колонка с обяви, озаглавена "Адам и Ева" или "Запознанства" (зависи от вестника). Та там нещо ми направи впечатление... А именно обяви със съдържание "Млада и заможна вдовица търси шофьор, разполагащ с автомобил, и компаньон - 400 лева дневно", "Известна адвокатка търси момче за всичко - 100 евро на час" или "Бизнес дама търси шофьор и компаньон - 250 евро/ден". Абе много странни са тези обяви... как така ша плащат "такива" пари за "такива" услуги. Но казах си "Що пък да не?!?". Помислих, че сме ударили ГОЛЕМИЯ ДЖАКПОТ, ще има мноооого денги! Обаче на мен не ми стиска да бъда "момче за всичко"... споделих "невероятната" си идея с този, чието име точно заради тази случка не искам да споменавам. Той е по-смел (или по-слабоумен) и се нави да се захванем с тази работа. Направих калкулации отново.

Само за 10 дни работа щяхме да изработим към 5000 лева (обичам шопската салата, мастика ледена да пия, вълните морски да ме гаят...). Взехме да се усмихваме на късмета и находчивостта си. И ако някой ви казва, че парите не променят човека, не му вярвайте. Ние още ги нямахме, а те си оказаха влиянието. Набързо забравихме мърлявото E21 и минахме на E23 с поне 3.5 литров мотор. Представихме си как ще го стегнем, ша му ударим един черен металик, ще затъмним джамовете, ще смъкнем с 3-4 см, ще му сложим едни 18ки спици на АЛПИНА. Веднага измислихме какъв ще е рег. номера - на него щеше да пише нещо от рода на "2Sexu" и мнооооого, мнооооого бавно щяхме да развъртаме спиците по улиците на Слънчев Бряг като от колата щеше да се слуша James Brown - The Boss (one, two - get down. Babies called me the boss. Babies called me the boss. LOOK AT ME! You'll know what to see). Така щяхме да паркираме до AMG-тата из морските курорти, че щеше да ги хване срам, че са създадени толкова нескопосани. Зарязахме мечтите за малко. Все пак първо трябваше да "поработим" няколко дни 🤔. Тогава аз тъкмо бях прочел една автобиографична книжка на Ксавиера Холандер (умник си Иво, умник и то от най-големите). За тези, които неznаят, ще поясня, че Ксавиера Холандер е била може би най-известната съдържателка на публичен дом в Ню Йорк (демек мадам). Та след прочитането бях придобил някой знания за най-древната професия и се почувствах много навътре в нещата. Започнах да давам указания на моя човек - "винаги ще взимаш парите преди да свършиш работата, ако искат нещо извратено от тебе вземи повече пари, ако не желаеш да правиш нещо не си длъжен" и разни други такива тънкости на работата. Хубаво беше, че разполагахме с автомобил (става въпрос за мощния седан) за обикалянето по нощите (защото в някой от обявите се искаше шофьорът да е с лична кола). Много тихо сега! Веднага моят човек ме нае като охранител, а аз си бях чист сводник хахаха (като ОХРАНИТЕЛ - МЕН, който по настоящем тежа 69кг- ша ва изкърта уееее!) (20% от изработените пари щяха да ми са заплатата), тоест, ако случайно се случеха някакви изцепки (примерно ако някой клиентките са се оказали травестити), аз щях да се намесвам и да всявам респект (как точно щеше да става това... е имах си някакво понятие, уж). Веднага тиквите ни сътвориха план къде аджеба аз щях да стоя, докато моя човек разкарва клиентките (нали ше е шофьор преди всичко) и докато вършеха разни работи. Все пак не трябваше да се разбира зе мене. Как къде? В багажника, за да не разбира никой, че съм там (ако толкова много ни сечат мозъците за сериозни работи сигурно аз вече щях да съм взел Нобелова награда за мир, а моя човек да е най-богатия според сп. "Форбс")! Откопчахме част от задната седалка и с малко усилия аз можех да преминавам от багажника в купето и при опасност да спася моя работодател. Дори си измислихме специални знаци с GSM-ите, които да използваме при възникнал проблем (предполагаме, че има вероятност моя човек да ходи по разни апартаменти и къщи). Като доизкусурихме плана бяхме сигурни, че не ни мърда E23-ката, с която щяхме да идем до морето (ех, това море пак) и след 2-3 месеца работа през лятото щяхме да паркираме той пред дома си E36 M3, а аз по-тънкото (нали само 20% взимах) 635CSi 🤖. И така с невероятната си убеденост в успеха на начинанието започнахме да звъним на обявите. Моят човек говореше с евентуалните клиентки, но се му се издразних, щото нещо много мрънкаше... ми тряшеше по-надъхано да действа, нали искахме да го изкараме връл и кипял в този занаят (жиголо-миголо).

Взе да мота думите и не можеше да се оправи разговора. Онези го разпитваха за външността му и на мене ми стана смешно, започнах да му викам - "Кажки, че си надарен бе, кажи, че си надарен!". Ха-ха. Мноооого съм се смял. Тъкмо да уговорят часа и мястото на срещата и линията сякаш се разпадна. Така се случи и с втория разговор. След третия път вече бях убеден, че има нещо много изгнило. Взех телефона и набрах номера на младата и богата вдовица, търсеща шофьор и компаньон:

- Да, моля!

- Добър ден! Обаждам се вследствие (само забележете думата "вследствие", ей какъв си ерудиран тъпак) от обявата ви, в която пише, че търсите шофьор! - казах аз с възможно най-най-най-деловия си и сериозен глас, за да мога да си придам, колкото мога по-голяма важност. Колко ли смешен съм се сторил на операторката? Ха-хаа. Представете си картинката само. Не помня как продължи разговорът, но бързо усетих, че цяяаяяялата работа с тези обяви е менте - демек импуслни телефони. Много здраво се изиграхме. Към 30-40 мин изговорихме, платихме здрава сметка иииии още повече се отдалечихме от Е21чката. Сега, няколко месеца по-късно само като се сетя за тези случки се заливам от смях. Мамата си трака колко насериозно се бяхме взели с кръводаряването, и с това да "правим компания" на разни заможни дами... И в двата случая бяхме измислили всичко до най-малката подробност и както обикновено става в такива ситуации - следва много шоу, разбира се, ако човек може да се самоиронизира. Хубави спомени са, ще има какво да разправам на внуците. Позабавлявахте ли се? А защо не се забавлявате на морето? Отивам да си форматирам акъла с водка, дано на сутринта не се налага да болезнен дефрагмент! 🍷🍷🍷

В какво се превръщат мечтите...

www.BMWPower-BG.net

Българският сайт за Българските BMW Ентусиасти

